

TEXT

MIREIA XORTÓ

IL·LUSTRACIÓ

ELISABETH QUINTANA

LES MIMELIS

IMPRESSIÓ

GRÁFICAS REY

LA FADA I EL MAG
NIT DE REIS 2018

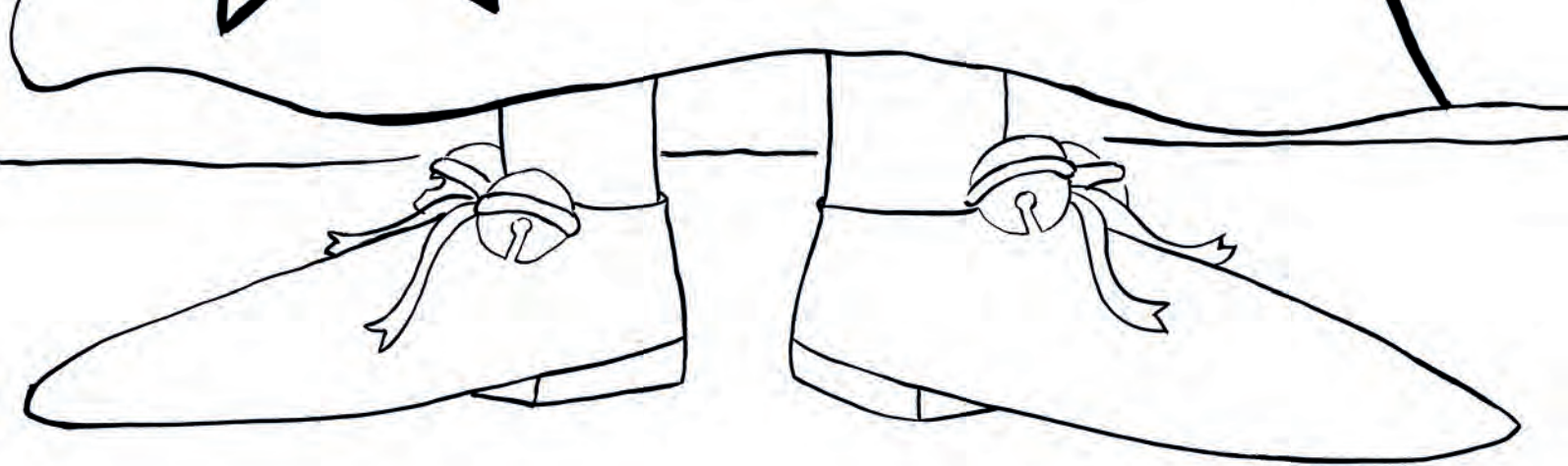

–On és en Maginet? –preguntà en Melquíades a en Bernat.

–Ha anat al riu a veure l'Ondina –li contestà ell, sense deixar d'escombrar el laboratori de la Torre de la Miranda.

–L'Ondina, l'Ondina...–feu en Melquíades una mica engelosit. És clar, abans, ell era l'únic ajudant del mag. –Una pregunteta, Bernat, tu em sabries dir com es van conèixer, en Maginet i l'Ondina?

–Oh, i tant! –en Bernat ràpidament aparcà l'escombra: –Mira, fem un tracte, t'explico la història i tu després m'ajudes a netejar i endreçar el laboratori, que avui venen moltes famílies a visitar-lo. Ja fan cua i tot!

NING-NING

NING-NING

L'Ondina, que s'havia adormit al damunt d'una fulla de canyís, s'incorporà i gràcies a la claror de la lluna plena, descobrí que aquell era el soroll d'uns picarols que adornaven les sabates ben lluent d'un senyor ben peculiar. Uns cabells blancs, llargs i rinxolats sortien d'un barret punxegut. Aquell home prim portava bigoti i barbeta i duia un vestit blau estampat d'estels platejats.

–Senyor bruixot –se li adreçà l'Ondina –Que sabeu on paren les fades?

–Bruixot? Bruixot! Qui em tracta de bruixot? Qui m'ha parlat?

NING-NING

La fada s'adonà que l'home no la veia i s'enlairà fins al seu nas. Se li apropà tant que li feu pessigolles al bigoti.

–Oh! Una libèl·lula! Fa temps que no en veia cap de tan preciosa per aquestes contrades... Escolta, libèl·lula, jo no soc cap bruixot. Que no saps qui soc?

–No, no sé qui ets! Però que sàpigues que jo no soc cap libèl·lula! Soc una fada; soc la fada Ondina!

–Doncs que sàpigues tu que jo soc un mag; el Mag Maginet!

–Ah! Molt de gust, Maginet! Que saps on paren les fades? –insistí l'Ondina, que havia vingut, riu avall, des de Castellar de n'Hug, per veure si trobava alguna altra fada que li fes companyia.

–Doncs, no, no ho sé. Ets la primera fada que conec i no sé on són les fades. Amb prou feines sé on són els Reis Mags. –i en Maginet abaixà el cap.

–Que no saps on són els Reis Mags? Doncs, a l'Orient! Ves quina bestiesa! –rigué, burleta, l'Ondina.

–Però ara, al desembre, ja estan en camí i jo soc l'encarregat de fer-los arribar puntualment a Cornellà tots els anys i ara no els trobo! I si no els trobo no els puc guiar! –protestà el mag.

–A on? Cor- què? Cornellà?

–Aquesta és la vila de Cornellà del Llobregat –bufà ell –Caram, no saps res! Tot se t’ha d’explicar!

L’Ondina s’enlairà ben amunt i contemplà la ciutat: –Que bonic! Un castell, masies, un palau... I magnífics parcs! Però... tu, si tanta feina tens, com és que et passeges pel riu?

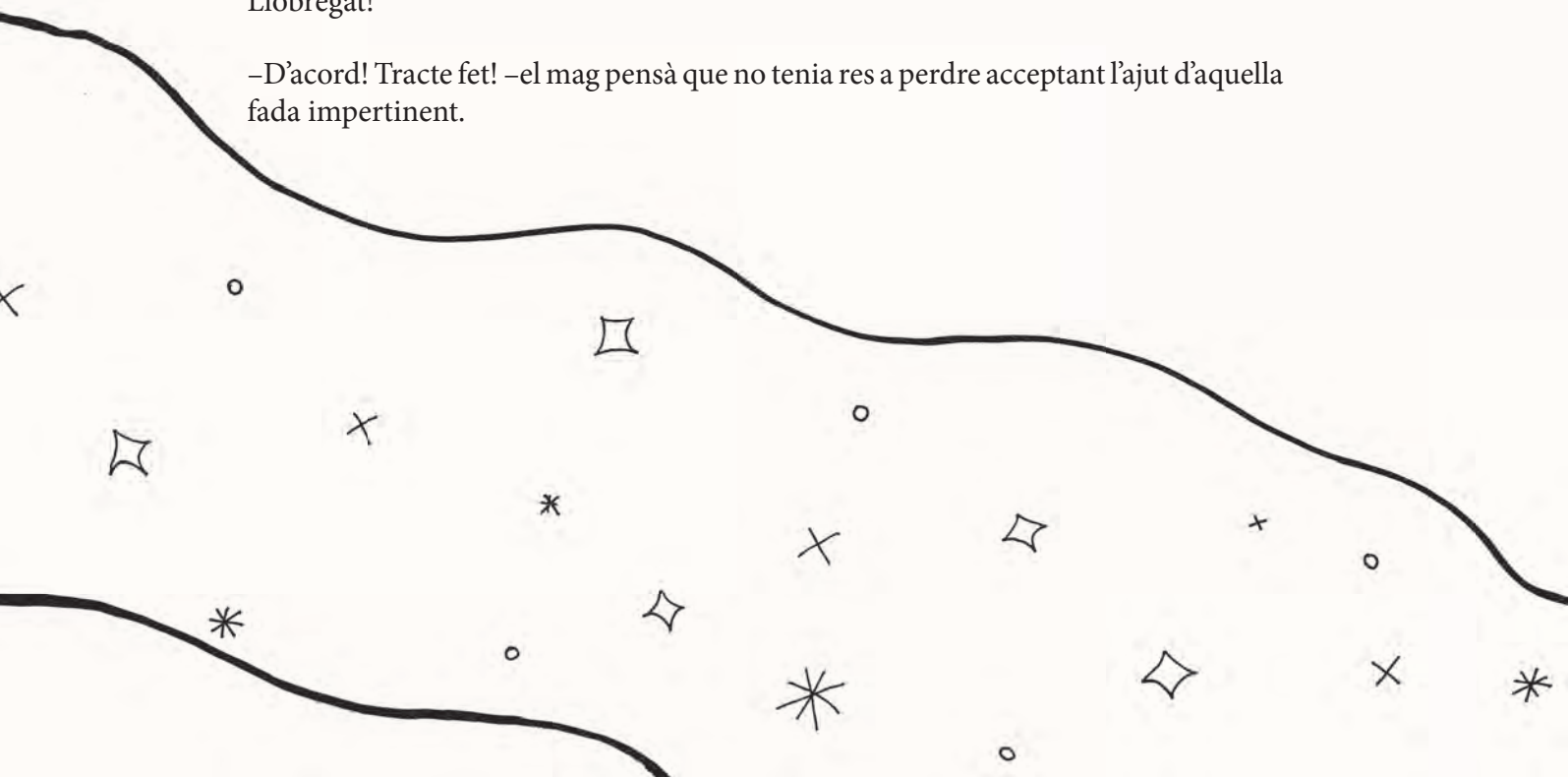
–Si no em passejo! –rondinà en Maginet –Observo el reflex dels estels en l’aigua per veure si els astres em donen alguna pista!

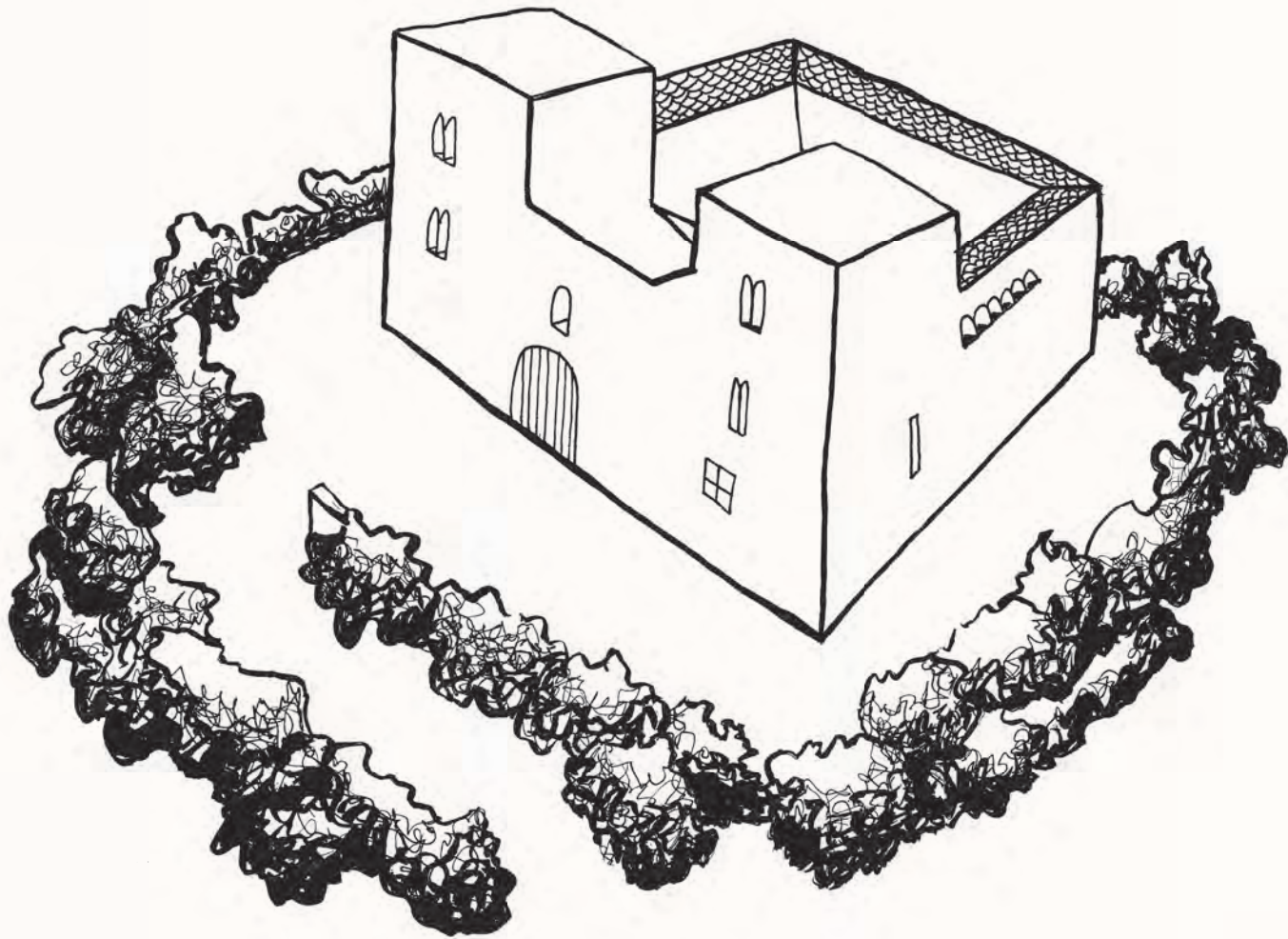
–Però...

–Sí, sí, ara em diràs que és millor observar les estrelles amb un telescopi! Però és que això ja ho he fet! I res! –en Maginet estava desesperat.

–Potser jo podria ajudar-te a trobar-los... –feu la fada –però m’has de prometre que després m’ajudaràs tu a trobar fades. M’avorreixo molt, jo sola, a les Fonts del Llobregat!

–D’acord! Tracte fet! –el mag pensà que no tenia res a perdre acceptant l’ajut d’aquella fada impertinent.

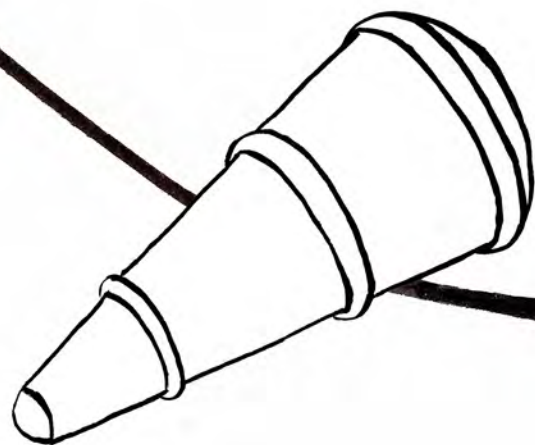

–Necessitaré llegir la veu màgica dels astres amb el teu telescopi –anuncià solemnement l'Ondina.

En Maginet remugà però s'avingué a dur la fada al seu laboratori, a la torre de la Miranda. I, xino-xano l'un i volant l'altra, arribaren dalt del turó on hi ha l'emblemàtica torre hexagonal.

–Atxem! –esternudà l'Ondina –Quanta pols, Maginet! Quin laboratori tan desendreçat! No m'estranya que no trobis res!

–És el fum de la meva darrera poció! –s'exclamà ell –Té, allà tens el telescopi.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac...

L'Ondina es passà una bona estona mirant el firmament i en Maginet s'impacientava.

–Res, jo tampoc no sé interpretar per on venen els Reis! –el mag es penedí d'haver-hi confiat. Però llavors l'Ondina encarà el telescopi cap al parc de Can Mercader i esclafí a riure.

–Ha! Ha! Ha! Ai, Maginet, si tens la resposta sota els teus nassos! Sí, sí, tan a prop com el teu bigotet! Ha! Ha! Ha! Enguany has d'observar bé els arbres i escoltar bé els desitjos dels nens i les nenes.

És així com sabràs on anar a rebre en Melcior, en Gaspar i en Baltasar.

–Els desitjos dels nens i les nenes? Les cartes als Reis? Si ja les recullo i llegeixo, que també soc el carter reial de Cornellà!

–No, borinot! Els desitjos dels infants al Nadal...

–I alhora observar bé els arbres? Doncs no tinc gaire temps, a Cornellà tenim tres grans parcs...

–Ja t'ajudaré jo. Jo recolliré els desitjos dels petits i tu busca pistes als parcs –proposà la fada.

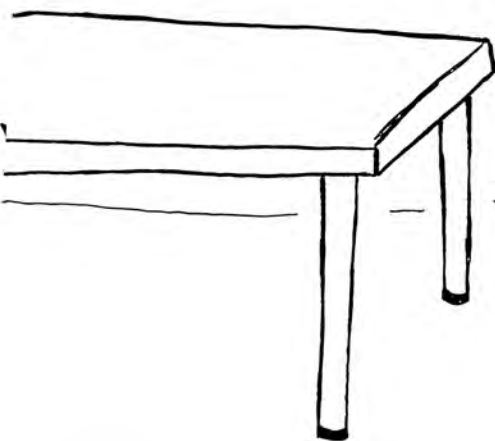

✧ –I com vols que els vaillets et diguin res? No et veuran pas, de tan petita com ets!
–ara era en Maginet qui se’n burlava.

○ –Això té solució –respongué l’Ondina, tot traient una diminuta vareta màgica del darrere de les ales.

+ –Una mica de pols de fada
I aigua de riu encantada
Doneu humana mida
a la fada més presumida!

< ✧ I, efectivament, amb el polsim groc i les gotes vermelloses que sortien de la vareta que agitava la fada, l’Ondina es convertí en humana.

L'endemà l'Ondina anà a les escoles i escoltà atentament els desitjos de la mainada:

- Desitgem la pau al món!
- Que l'amor guanyi sempre!
- Que sapiguem compartir i ser bons companys!

En Maginet, de nit, per no ser vist, recorregué els parcs de Cornellà.

–Quina oloreta, aquests pins de Can Corts! –en Maginet no se’n sabia avenir.

–Quins arbres més grans, els del Parc del Canal de la Infanta! –es deia, admirat, com si fos en una ciutat desconeguda.

Al Parc de Can Mercader quedà meravellat amb els plàtans i les palmeres. Ja estava cansat i es recolzà en l’acàcia de tres punxes. Fou llavors que pogué escoltar el que li deia aquell arbre centenari...

EL VOL DEL MUSSOL, LA CUA DEL GAT DEL BAIX LLOBREGAT

Fou així com, amb aquella pista i la senzillesa dels desitjos dels més menuts, en Maginet va poder resoldre l'enigma, localitzar els Reis Mags i conduir-los fins a Cornellà. De vegades tenim ben a prop les respostes als nostres interrogants però ens entestem a buscar-les ben lluny.

El 5 de gener en Maginet pogué anunciar, com sempre, l'aparició dels Reis Mags:

“El vol del mussol, la cua del gat del Baix Llobregat” En Maginet estava molt agraït i, un cop finalitzada la cavalcada, es disposà a complir la seva promesa:

–Gràcies, Ondina, ara ja et puc ajudar a cercar fades.

–Saps què, Maginet? No he vist cap altra fada a Cornellà i aquesta ciutat m'agrada molt. A més, amb tu, en Bernat i en Melquíades ja no em sento gens sola.

–I així fou, Melquíades, com l'Ondina decidí quedar-se a Cornellà, vivint al riu tot l'any. Ho has entès, ara? Au, va, agafa l'escombra, que tenim una feinada de ca l'ample! –rondinà en Bernat. –Jo ja trauré la pols, no fos cas que et caigués alguna poció... que ets una mica sapastre!

I CATACRÍC,
CATACRAC,
el conte està acabat

I CATACRAC,
CATACRÍC
el conte ja està dit.

NIDE RFS 2018

CORNELLÀ
Pla Ciutat de la Lectura

Ajuntament de Cornellà
de Llobregat

